

Hoofdstuk 1 – De gebroken jeugd

12 juli. Een kleverige broeierige warme zomerdag. Ik loop stilzwijgend op de zeedijk, en kijk rond me heen. Families, moeders, vaders met hun kinderen op weg naar het mulle zand, zoekend naar een plaatsje om zich te installeren, en samen zandkastelen te maken. Handdoeken die uitgerold worden en tubes zonnebrand die bovengehaald worden. Lachende kindergezichten, herinneringen die gemaakt worden. Met een knagend gevoel van bitterheid en stiekeme jaloersheid kijk ik ze na. Ze lachen. Ze voelen zich veilig, geliefd. In pure melancholie word ik weer teruggeslingerd naar mijn eigen prille herinneringen, toen ik die leeftijd had. Ik slof ook naar het warme zand, in een poging om mijn tranen die opwellen te verbijten.

“Kom papa, kom je mee een zandkasteel maken?” hoor ik een jongetje kirren. Ik schat hem een jaar of zeven, met een blauwe zwemshort aan en een rode spade die hij

ongetwijfeld gekregen heeft op de zeedijk.
Een eindje verderop zie ik een dappere
mama een zeedier opblazen. Ik glimlach.
“Lukt het mama, ik wil gaan zwemmen!” Er
staat een meisje op en neer te wippen in een
roze badpak van Camille. De moeder, rood
aangelopen van de lucht in de eenhoorn te
blazen, knikt.

‘Ze beseffen niet hoeveel geluk ze hebben’,
bedenk ik mezelf.

Mijn jeugd was geen sprookje, geen veilige
haven. Het was een storm die nooit leek te
stoppen, een chaos waar geen einde aan
kwam. Het leek alsof ik gevangen zat in een
doolhof, zonder te weten hoe ik eruit moest
komen.

Als klein meisje was ik stil, alsof ik woorden
kwijt was geraakt. Terwijl andere kinderen
vrolijk babbelden, bleef ik zwijgen. Op mijn
derde, toen ik nog zo kwetsbaar was, voelde
ik al dat iets niet klopte. Mijn vader, degene
die mijn wereld had moeten beschermen,
was juist degene die pijn bracht. Ik zag hoe
hij mijn moeder sloeg, hoe ze haar best deed
om ons te beschermen, maar toch gebroken
raakte.

Ik herinner me de angst in haar ogen als hij terugkwam na een avond drinken. De keren dat hij met de auto reed terwijl mijn zusje en ik erin zaten, en hoe hij schreeuwde, een donderwolk die alles verwoestte. De keer dat hij mij ontvoerde uit de tuin van mijn oma, alsof ik een stukje speelgoed was dat hij kon meenemen en weer weggooien. Er waren momenten dat ik niet wist of ik wakker was of in een nachtmerrie. Toen hij probeerde mijn kleine zusje uit mijn moeders buik te slaan terwijl mama haar heup gebroken had. Toen hij mama over de zetel smiet en een mes tegen haar keel zette, en ik alleen maar kon staan en toe kon kijken, machteloos, met mijn hart in mijn keel.

Ik was zo jong, zo klein, en toch droeg ik al het gewicht van die dagen op mijn schouders. Hoe moest ik begrijpen wat er gebeurde? Hoe moest ik mijn eigen stem vinden in die storm van geweld, angst en verdriet?

Mijn vader keek nooit om naar mij. Voor hem was ik onzichtbaar, een last. En mijn moeder? Ze deed wat ze kon, maar de

littekens op haar ziel waren diep. Ze probeerde te overleven, net als ik. Maar de pijn was overal — in onze muren, in onze stilte, in elke scheur in onze harten. Ik was slim, een kind dat zoveel had om te geven, maar mijn geest sloot zich af. Vier jaar achterstand in mijn ontwikkeling, alsof mijn ziel zichzelf opsloot om niet verder gekwetst te worden. Vier lange jaren waarin ik sprakeloos was, verstijfd in mijn eigen angst. Ik verlangde naar een veilige plek, naar een huis zonder schreeuwen, zonder deuren die dichtslaan. Maar dat was een droom die steeds verder weg leek. Die gebroken jeugd heeft mijn fundament geschud, mijn vertrouwen verbrijzeld. En terwijl ik in stilte leed, wist ik diep vanbinnen dat dit niet mijn verhaal moest zijn. Er moest een uitweg zijn. Er moest hoop zijn

Hoofdstuk 2 – Puberteit en verraad

De puberteit zou een tijd moeten zijn van groeien. Van ontdekken wie je bent, waar je van houdt, wat je dromen zijn. Voor anderen is het een opwindende, chaotische maar vaak gelukkige periode. Voor mij was het een tijd van **kapotgaan**, van vallen in een duisternis die me bijna verslond.

Ik was dertien toen ik begon mezelf pijn te doen. Mijn armen vol sneden, mijn handen rood van bloed. Niet omdat ik dood wilde, maar omdat ik **niet wist hoe ik anders mijn woede en verdriet kon uiten**. Elk stukje huid werd een canvas van mijn innerlijke storm, een poging om de pijn die niemand kon zien naar buiten te brengen. Ik haatte mezelf. Intens. Alles wat ik was voelde fout, onvolledig, niet genoeg. Ik was boos op mijn ouders, op mijn vader die mij nooit had beschermd, op mijn moeder die probeerde maar niet kon redden wat verloren leek. Boos op iedereen, maar het hardst op mezelf. Ik dacht dat ik het verdiende. Dat ik het had uitgelokt. Dat ik niet waard was om veilig te zijn. Thuis was geen toevluchtsoord, geen plek van warmte of liefde. Het was een